

Twee dagen later stond ze in de keuken een magere kippensoep te bereiden: stukjes kipfilet, licht gebakken in saffloerolie met knoflook en uitjes, bouillon, courgette, tomaten en peultjes uit eigen tuin. Het was laat in de middag en heerlijk rustig, op het aanrechtblad stond haar glaasje wijn. Koetya lag te slapen op zijn koele plekje onder de gootsteen. Terwijl ze de tomaten en de courgette in stukken sneed, en bij elk slokje wijn uit het raam keek naar de bedrijvige kolibries bij hun voedselcontainer, leek ze klaarwakker in een droomtoestand te glijden. Moest het leven niet gewoon zo zijn? Zo zorgeloos als nu. Leven voor het moment. Normaal gesproken had ze de radio aanstaan, maar niet nu; de stations die ze kon ontvangen waren niet naar haar smaak. Van de weeromstuit luisterde ze naar de ademhaling van haar huis, naar de Vlaamse gaai buiten voor het raam, het stromende water uit de kraan en het tikkende mes op de snijplank.

Opeens werd ze bevangen door een onheilspellend gevoel, alsof er achter haar een spook was verschenen. Ze geloofde niet eens in spoken, dat was het rare. Ze geloofde in graven onder de grond en dat de geest van de mens, die in het lichaam gevangen zat, tegelijk met dat lichaam ontbond.

Toch keek ze even over haar schouder, terwijl de damp van de soep opsteeg en de keuken zich met de zoetige geur van de knoflook vulde. Ze zag niets. Allicht niet. Maar wat een zonderling gevoel. Ze liep naar de koelkast en vond de champignons, die ze onder de kraan afspoelde en op de snijplank legde. Het gevoel keerde terug, sterker dan zojuist. Ze draaide zich om en daar stond hij, Adam, in de deuropening, met zijn armen over elkaar en een poging tot een glimlach. 'Adam,' zei ze, ze sprak zijn naam uit, meer zei ze niet, maar in haar binnenste was er een storm opgestoken.

Hij had zijn combatkieren aan, het mes aan zijn ceintuur, zijn bergschoenen bekrast, zijn kale schedel en zijn gezicht zo bruin als van een strandwacht. In de gang achter hem, die naar de huiskamer liep, zag ze een donkere berg: zijn rugzak, en daarnaast de smalle schaduw van zijn geweer, dat rechtop tegen de muur stond. Koetya was te voldaan en te lui om zijn hondenplicht te vervullen; hij hief slechts loom zijn kop, blafte schor en drentelde op Adam af. Adam had zich nog niet bewogen. Hij negeerde de hond, die kwispelstaartend aan zijn broekspijp snuffelde, en in zijn hand, die hij op zijn rug had gehouden, hield hij een afsluitbare plastic zak voor haar omhoog waar een bruin, op chocola gelijkend goedje in zat. Het was geen chocola. 'Ik ben aan de schijterij,' verklaarde hij.

Ze wilde vragen of hij honger had, of hij een glas wijn wilde, of hij al die tijd in de bossen had gekampeerd (wat in één oogopslag duidelijk was), maar ze zei iets anders. 'Wil je imodium? Ik heb nog een paar capsules, geloof ik.' Ze keek hem vragend aan. Zijn broek was smerig. Hij was afgevallen. Ze kon hem op meters afstand ruiken.

Hij herhaalde slechts wat hij eerder zei. 'Ik ben aan de schijterij.'

'Misschien heb je iets sterkers nodig, diacure of zo. Ik ga in het medicijnkastje kijken.' Ze wilde naar de badkamer lopen, maar hij stak zijn arm uit en hield haar tegen. Zijn spieren waren zo hard als staalkabels. Hij drukte haar stijf tegen zich aan, alsof hij haar nooit meer los wilde laten, en toen kuste hij haar, terwijl de plastic zak tegen haar rug kletste en ze de harde afsluitrand op het stukje blote huid tussen haar omhooggeschoven bloes en broekband kon voelen. Ze hield hem net zo stevig vast en kuste hem terug met alles wat ze in zich had.

Later stopte ze al zijn kleren in de wasmachine, ook zijn andere kleren uit de rugzak, de aangekoekte sokken en de onderbroeken die eruitzagen alsof hij er een latrine mee had gedweild. Ze liet hem in de badkamer achter met een fles shampoo en een stuk zeep, en haalde een pakje noedels uit de proviandkast om de caloriearme soep meer substantie te geven. Hij had naar de shampoo gekeken alsof hij nog nooit zoiets had gezien. Op de een of andere manier was hij er in de wildernis ondanks de diarree (hij hield vol dat het door giardia kwam) in geslaagd om zich te scheren, ook zijn schedel. Ze plaagde hem toen hij zijn kleren uittrok en aan haar gaf. 'Ik dacht dat woudlopers hun baard mochten laten staan.' Hij gaf geen antwoord. Er ging van alles in hem om, zijn lijf was vergeven van de parasieten, hij was mager geworden en hij had dringend een douche nodig, maar hij schonk haar zijn scheve grijns en vlak voor haar neus kreeg hij een enorme stijve. Ze stak haar hand uit en gaf er een zacht tikje op voor hij de badkamerdeur achter zich dichtdeed.

Na de douche stapte hij in haar badjas de keuken in en ging aan tafel zitten alsof hij kind aan huis was. Hij grijnsde zijn starre grijns en zei dat hij enorme honger had. Hij kon wel een paard op. Of een hond. Ze keken allebei naar Koetya en barstten in lachen uit. Haar blauwe badjas zat bij hem erg krap om de schouders en de mouwen reikten amper tot zijn onderarmen. De kleur deed het blauw in zijn ogen uitkomen, die scherp (mooi, had ze willen zeggen, ze vond althans van wel) afstaken tegen zijn gebruinde huid. Hij klokte direct twee blikjes bier naar binnen, bijna zonder adem te halen, en spoelde daarna een handvol imodiumtabletten weg met een glas water. 'Zo,' zei hij met een scherpe s-klank, als een leeglopende ballon. 'Dat zit erin.' Hij keek haar strak aan, zijn lippen glanzend van het water dat hij voor de helft over haar

badjasje had gemorst. Naar zijn blik te oordelen kwam er een dubbelzinnige opmerking. 'Heb je iets sterks?' was het enige wat hij zei. Of vroeg.

Ze stond bij het fornuis in de soep te roeren, die bijna klaar was. Ze legde de pollepel neer, liep naar hem toe en kneep in zijn bovenarm. 'Ja, jou,' zei ze.

Maar hij keek dwars door haar heen alsof ze lucht was en haar niet eens had gehoord, wat heel wel mogelijk was, concludeerde ze, want dit was Adam en hij was nog steeds dezelfde jongen als van een maand geleden. Het ene moment luisterde hij naar haar, een fractie van een seconde later was hij naar een andere dimensie vertrokken. 'Want ik heb geen rum meer,' was wat hij zei.

Ze schonk een glas bourbon voor hem in, dat hij achteroversloeg als een cowboy in een zwart-wit western die elke avond op een filmkanaal met klassiekers werd uitgezonden (de bourbon, het glas, de opgedirkte snol aan de bar die naar hem lonkte tot hij de fles leeg had en met zijn bezopen harses op haar kroop). 'Nog een?' vroeg ze, terwijl ze eigenlijk vond dat hij genoeg had gehad, zeker gezien haar plannen voor straks, als ze na het eten naar bed gingen.

Hij hield zijn glas omhoog.

'Moet je niet eerst iets eten? 'n Bodempje in je maag leggen?'

Niet dus. In elk geval niet meteen. Hij hield het glas stevig vast tussen zijn vingers met de vuile sikkels onder zijn nagels; ondanks de douche had hij nog steeds rouwranden, en het vuil had zich ook in de maantjes genesteld. Terwijl ze zich afvroeg of hij lang genoeg stil zou kunnen blijven zitten voor een manicure, stond ze op om de bourbon te pakken en hem in te schenken. De hals van de fles rustte liefkozend op de rand van zijn glas, en hij

hield de fles vast tot het helemaal tot de rand was gevuld. 'Als je een feestje gaat bouwen,' mompelde ze en ze leunde tegen hem aan zodat hij haar lichaam zou voelen, haar warmte en haar verlangen, haar blijdschap over zijn terugkeer, de intimiteit en verbondenheid van huid tegen huid, 'dan neem ik ook nog een wijntje.'

Hij was altijd een gulzige eter geweest, omdat hij in de bossen dagelijks duizenden calorieën verbrandde en zijn lichaam beeldhouwde, maar vandaag overtrof hij zichzelf. Hij at alsof hij was uitgehongerd, wat gezien zijn darmprobleem vermoedelijk ook zo was. Het meeste voedsel zou er meteen weer zijn uitgelopen. Ze had een volkoren boterham voor hem gemaakt met gerookte kalkoen, kaas, mayonaise, plakjes tomaat en sla uit de tuin, en toen hij die al ophad voor hij aan zijn tweede kom soep begon, maakte ze er nog een klaar. Zelf at ze weinig, ze was vooral bezig naar hem te kijken, naar dit wonder van dynamische energie en aandachtige bewegingen die terug in haar leven was gekatapulteerd, en omdat ze op haar lijn lette hield ze het hoofdzakelijk op de groenten. Wel dronk ze drie glazen wijn, die haar het gevoel gaven dat ze met hem mee zweefde.

Ze hadden het over koetjes en kalfjes. Wat ze uit hem wist te krijgen ging over de bossen, vooral over de bomen. Zij vertelde over haar laatste aanhouding, over Stateline in Nevada en over Lake Tahoe, kende hij Tahoe? En giardia natuurlijk. Giardia en de dunne. De kersentaart waarvoor ze gisteren op een moment van zwakte was gezwicht, had ze voor hem op tafel gezet. Toen hij zijn tanden erin wilde zetten, raakten zijn darmen in de knoop en moest hij letterlijk naar de wc rennen.

Hij bleef een eeuwigheid op het toilet. Toen hij eindelijk tevoorschijn kwam, was hij naakt en droop het water in straaltjes van zijn lichaam; hij was alweer onder de douche geweest,

zijn tweede wasbeurt die avond. 'Breng je me morgen naar de dokter?' vroeg hij met zijn zachte, zachte stem, alsof hij zich schaamde voor zijn fysieke zwakte.

'Welke dokter? Ik ken er niet één. Bovendien zijn de praktijken morgen niet open.'

'De eerste hulp dan. Daar moeten ze toch iedereen helpen?'

Uiteraard kregen ze in het ziekenhuis eerst de geijkte rimram van de verzekeringspapieren voor hun kiezen, maar verrassend genoeg bleek Adam verzekerd te zijn via zijn vader, en dankzij een eerder bezoek aan het ziekenhuis zat hij al in het systeem. Drie kwartier later hadden ze daar zijn ontlastingsmonster geanalyseerd en jawel, het was inderdaad giardia, een veelvuldig voorkomende aandoening in deze streek – dat risico liep je als je uit de ogenschijnlijk brandschone waterbronnen in de bergen dronk, in plaats van gezuiverd drinkwater. Adam had zich weer eens afgesloten van de buitenwereld en liep haar in eerste instantie straal voorbij. Ze ging vlug achter hem aan, pakte zijn arm en trok hem mee het parkeerterrein op. En daar kreeg hun dag een interessante wending.

Want vlak voor hen, aan de rand van de stoep, stond zomaar een politiewagen met stationair draaiende motor benzine te slurpen waar de loonslaven – onder wie zij – krom voor moesten liggen en de uitlaatpijp braakte dikke wolken koolmonoxide uit terwijl de luchtvervuiling al een issue was. Er zat niemand in de SUV. Niemand. Ze kreeg een ingeving. Net kon ze niet wachten tot ze naar huis mocht, nu zag ze haar kans schoon om die lui een hak te zetten, niet meer dan dat, want wilde ze de rekening echt vereffenen, dan moest ze met grover geschut komen. Adam liep als in trance met het doktersrecept langs de auto.

'Adam!'

Hij bleef staan, draaide zich om en wierp haar die gekmakende blik toe, de blik alsof hij haar nooit eerder had gezien.

Ze leunde tegen hem aan en dempte haar stem. 'Luister, ik ga eerst iets doen. Binnen een minuutje is het gepiept. Kun je autorijden?'

Hij haalde zijn schouders op, een meegaand gebaar onder het gele schijnsel van de straatlantaarns op de stoep. Hij grinnikte, of hij deed een poging daartoe. 'Wat was je van plan?'

Haar plan was simpel: zij zou die SUV vernachelen, en het maakte niet uit of het dezelfde auto was waar dat magere wicht in uniform haar laatst in op had gesloten. Ze zou iets in de benzinetank gooien om de motor te vernielen, en als die smeris uit het ziekenhuis kwam, kon hij - of zij - mooi geen kant op. Maar met wat, zand of modder? Ze had een beter idee, dat zowel eenvoudig als effectief was: suikerwater.

Ze kende de technische details niet, maar ze had gehoord dat suiker een probaat middel was om een automotor te saboteren of zelfs voorgoed te slopen. Net goed. Ze hadden haar goddomme vaak genoeg te grazen genomen. Ze stond nu met Adam bij haar eigen auto en ze haalde even diep adem, maar toen trok ze resoluut het portier open en gaf hem de sleutels. Na een snelle blik om zich heen om te controleren of er iemand was die hen in de gaten hield, pakte ze de fles met suikerwater voor de kolibries uit de achterbak en schroefde de cilinder van het tuitstuk. 'Luister, Adam.' Ze rechtte haar rug en bleef hem strak aankijken totdat ze zeker wist dat ze tot hem doordrong. 'Start de wagen en blijf hier wachten, en dan bedoel ik ook wachten, dus haal geen malle fratsen uit; zodra ik klaar ben met die politiebak, rijd jij naar me toe en kunnen we weg.'

Hij stapte in en startte de motor.

'Dan kunnen we eindelijk naar huis.' Ze stak haar arm door het raam en raakte even zijn schouder aan. Ze kon niet van hem afblijven, ze vond het heerlijk om hem aan te raken, om sporen op hem achter te laten, om zijn huid op de hare te voelen.

'Cool,' zei hij.

Ze liep met bruuske passen over de stoep, de fles stijf tegen haar borst gedrukt, zo ver mogelijk bij de fel verlichte kamers van het ziekenhuis vandaan, waar de patiënten vanuit hun bed misschien naar buiten lagen te koekeloeren. Ze was nu bij de SUV met de draaiende motor en zwiepende zwaailichten, ze stond ernaast en peuterde aan de metalen klep van de benzinetank. Hij was vast op slot, bedacht ze, iedereen hield standaard die klep gesloten anders hadden ze dit soort dingen de hele tijd, de hufters, de smerige godvergeten hufters, en ze ontdekte dat de klep inderdaad was afgesloten, er was geen beweging in te krijgen. Ze keek om zich heen: niemand. De hyperactieve toverlantaarn sneed het licht in plakken. Haar hart ging als een bezetene tekeer toen ze vloeiend als een zijden sjaal naar de kant van de bestuurder gleed en het portier opende. Ze betastte omzichtig het dashboard. Waar zat de schakelaar? Onderaan, hebbes. Ze ontsloot de benzinetank, liep weer vlug om de auto heen en daar, nu kon ze de klokkende suikervloeistof in de tank van die kooi op wielen gieten, in dat gulzige statussymbool van de onderdrukkers, dat alles tot en met de laatste druppel opslurpte. Al met al had haar actie nog geen dertig seconden geduurd.

Alsjeblieft, stelletje klungels. Boontje, loontje, enzovoort.